

ijedség és valamiféle szájalom is volt, most erős harag összpontosult, tehetetlen düh, megfeszült a visszafojtott indulattól, nézett még mereven pár másodpercig, aztán az ajtót becsapva elviharzott. Látod, Olgicsek, ezt nevezik villámlátogatásnak. Mari már mosolygott, illetve próbált mosolyogni, szopogatta le a vért a kezéről, törölte a könnyeit, amitől az egész mosolya megtelt vérrel, aztán már nevetett, kérsz vért, nyújtotta felém az egyik almát, isteni lesz. Ő is kivett egyet, faltuk a véres almát, már mindketten neveltünk, rázkódott az egész kis ház, aztán csutkáig elfogyott minden, és elindultunk haza. Egész éjjel nem tudtam aludni aztán, forgolódtam, tüzelt a testem, Mari véreire gondoltam, szájára, kezére, kicsi, törékeny alakjára, Marira, úgy egészében. Rádöbbenem: szeretem.

Gál Ferenc

KIRUCCANÁS

Most nem az oltárhoz vezetlek.
 Ez a növényfallal osztott út
 az olcsó nők és drága hangszerek
 negyedében utcácskákra bomlik.
 Tágulataikban vándorprédikátor
 szónokol az árnyéksávban,
 a fal túloldalán pedig hevített
 kőlapon dögönyöz a masszőr.
 A tenyerek csattogása elkísér
 a lélek megnyilvánulásainak
 helyszínére, hol a bebocsátás
 óráját szállingózó párok jelzik.
 A lusta énekesnő vonzza őket,
 aki hajlításoknál a folyó fölött
 folytatódó sötétségbe bámul.
 A ráadásban minden áldott
 este eldalolja, hogy bejött
 az átlag: a lejmolók közül
 egy cigire ment, a többi pénzre,
 a zebránál ingyen ölelést kínáltak
 három nyelven, de ők is elkerültek.
 Cipőjét ekkorra már régen lerúgja.
 Lábfejen a pántok nyoma még piroslik,
 amit mi hasonló hosszúságú
 mondatokkal körülírunk,
 a túlsó parton viszont
 külön szót alkottak rá
 a jegyrendszer virágkora táján.